

gen wenk, die scheen te beduiden: Encanail-leer je niet.

Och, gymnastiek, antwoordde Van Essen, 't zullen wel ordeoefeningen wezen, in 't gelid, oude garde van broekdragers, ik weet 't niet, een duf zaaltje... nee, dat niet.

In eens schoot het hem aan, een kegelclub!

Bravo, riep de jonge dokter, dat is het, een kegelclub. Zij glunderden elkaar aan.

Het deskundig lid voor den woningbouw, de architect Van Lingen, zou de baan bouwen.

Het denkbeeld werkte opwindend; doch de eerevoorzitter van de gymnastiek dacht in stilte: hoe klopt dat nou of zouden er dames bij te pas moeten komen, doch hardop zei hij tegen van Linge: ventileer vooral het zaaltje goed, en tegen den ouderen dokter zei hij: Het is niets voor ons, oude garde.

Wel ja, lachte de dokter-voorzitter, kegelen is een zeer mooi spel en wel voldaan sloot hij de vergadering der gezondheidscommissie.

„Naar men ons mededeelt, zal eerlang onze stad”, stond er in het plaatselijk blaadje, „een nieuwe instelling rijker zijn”.

„Architect van Linge heeft plannen ingediend voor den bouw van een kegelbaan”.

Nauwelijks was dit bericht bekend, of eenige groote dochters bezittende families geraakten uit hare verstijving en ontdooiende kwamen zij tot elkaar, de dochters.

Een van deze, die uit verveling de middelbare acte Fransch had behaald, doopte Mr. van Essen als le grand remueur de la vie de la ville.

Mej. Annie Bosch was bereids gepolst, maar had aanvankelijk haar stem afhankelijk gemaakt van de berekening of chauffeuse verenigbaar was met kegelarster. Kan een moderne autodame met goed fatsoen meedoen aan dat ouderwetsche spelletje van knikkeren in het groot!

Er was evenwel een zoo groote liefhebberij, dat haar nieuwsgierigheid een overijlden

stap deed nemen, zóódat zij wel had willen toestemmen lid der kegelclub te worden.

Mej. Blank en haar broeder waren ook uitgenoodigd.

De architect en zijn nichtje eveneens.

Van Essen en de jonge dokter bleven niet achter, hoewel op den achtergrond, daar zij den rol van oprichter hadden laten varen.

De een had zijn ouderen collega aangebracht, vroeger een matador, eerste klasse, man, en een aardig jong vrouwtje, keurig.

Van Essen had den notaris gelijmd, die te dik werd. Hij kon zijn teenen niet meer zien!

Och, kegelen kan iedereen meedoen en je embonpoint misstaat niet in een omgeving van massiefheid en reuzenballen en 't buikje kan flink slinken door geregeld spel. Trouwens zijn vrouw moest er ook eens uit, dat zou goed voor haar zijn. Maar Doele behoorde ook mee te doen en de makelaar ook, prachtig type daarvoor, die Piet.

De industrieel zou het wel verpoffen, hoewel hij de gladde baan op de... beurs niet versmaadde.

In diens plaats raadde de notaris aan de Gebroeders Visch.

Van Essen had het best gevonden, maar drong op meer ambtenaren aan.

„Die zijn hier niet”, besliste notaris, „ten minste niet in tel”.

„En u dan?”

„Ik! Men moet zich leeren aanpassen. Een notaris is wel een tweeslachtig wezen, maar hier ben ik zoo weinig ambtenaar, dat mijn koopmansheft zijn weerga heeft verslonden en 't geheel is er wel bij gevaren. Maar dat dingetje moet weg, dat buikje”.

„Laten we den ontvanger vragen”.

„Wie van de drie! De Gemeente-ontvanger hoort thuis bij de kaste der secretarie, ongelijksoortige grootheden kan men niet optellen en samenvoegen. De Rijksontvanger heeft doodelijk beleedigd de societeit verlaten den eersten avond den besten. Het is een jaar geleden, maar hij komt er niet overheen. Moet je hooren Van Essen, in